

'Het zijn niet allemaal rotte kolen'

Piet Olijerhoek. Krachtige naam, krachtige persoonlijkheid. Havenmeester in Jachthaven De Brasem te Oude Wetering. Ziet er uit zoals je je als kind een zeeman voorstelde. Bruine kop, krullend grijs haar. Open overhemd en brede bast. Piet is al dertig jaar havenmeester, dus hij kent zijn pappenheimers. En die pappenheimers zijn er niet op vooruitgegaan, zegt hij. Steeds vaker krijgt de haven bezoek van horken. „Dat sodemietert hier de boot maar neer. Zonder zich te melden bij de havenmeester. Het is water laaien, piesen, poepen en wegwezen. Ze pakken maar water zonder te betalen. Of het wat kost vragen ze niet. Vroeger gebeurde dat veel minder. Maar toen had je het 'Hem' nog niet, dat recreatiegebied hier in de buurt. Daar kost het niks voor die lui. Geen gulden.”

„Ze kwakken hun rubberbootje in een box van tien meter. Kan er dus geen schip meer bij.”

Piet wijst op een brommertje dat over de steiger scheurt.

„Ook daar erger ik me nou aan. En dan vind ik nog een hoop goed hoor. Als ik me over alles zou moeten opwinden...”

„Wat ik wel leuk vind? Al die oude bekenden die hier elk jaar weer komen. Mensen uit Brabant. Of uit België. Overal vandaan. Ze zijn hier op doorreis. Ach, het zijn niet allemaal rotte kolen, de mensen die hier komen. Je kunt het trouwens gauw aan hun kop zien of ze deugen of niet.”

„Maar goed, verder krijg ik hier heus geen hartaanval hoor. Ik geniet van het werk, het water. Met vakantie hoef ik niet. Sodemierter op. Ik blijf lekker hier. Wat moet ik nou in Frankrijk of in Duitsland? Dat is mij te ver weg. Hier vaar ik lekker met mijn tjalk.”

Het zij je gegund. Vaar wel schipper!